

[Knud Kristensen.]

bedsmænd, dels om den finansielle og den økonomiske situation. Derfor skal jeg i meget høj grad gå udenom disse spørgsmål. Der er for så vidt nok endda at beskæftige sig med.

Det ville ikke være unaturligt, tværtimod rimeligt, efter at den nuværende regering har siddet i et år, om man så lidt på, hvordan den nu har arbejdet, hvordan den har agiteret, og hvordan dette står til de ting, man bebrejdede den forrige regering. Jeg vil dog først sige, at efter min opfattelse har den nuværende regering i det år, der er gået, bevaret sin parlamentariske basis, som jo var dens eget parti, det radikale venstre og kommunisterne. Det var dem, der styrkede den tidligere regering, det var dem, der foranledigede, at socialdemokratiet kunne danne et ministerium, der ikke havde et flertal i folketinget imod sig. Og så længe disse partier ikke tilkendegiver, at de er utilfredse med regeringen i den grad, at de ønsker den afløst af en anden — og vel at mærke af en anden, som har mulighed for at dannes på et parlamentarisk grundlag — så længe må vi gå ud fra, at de ønsker denne regerings beståen opretholdt fremfor nogen, der som sagt er parlamentarisk mulighed for at danne. Og jeg må tilføje, at regeringen, hvad den parlamentariske basis angår, faktisk — lad mig erkende det — har konsolideret sin stilling. Den har formået at få et af de partier, som tidligere ikke ønskede at underbygge regeringens indflydelse og magtstilling i folketinget, til at gå ind som en klods under ministeriet og derigennem forøge dets indflydelse og magtstilling, nemlig Danmarks retsforbund. Det danner jo nu sammen med socialdemokratiet og det radikale venstre en valggruppe for at søge at sikre — eller i hvert fald med det resultat — regeringspartiet, socialdemokratiet, et sikkert grundlag for at beholde ledelsen i udvalgene, og det øger derigennem som sagt regeringens magtstilling og indflydelse overfor oppositionen.

Nu har jeg nok set, at retsforbundet har udsendt en erklæring, hvori det tilkendegives, at dette har ikke nogetsomhelst med politik at gøre, det er en rent praktisk foranstaltning. Ja, mon det ikke er lidt karakteristisk og lidt betegnende, at retsforbundet sætter politik og praktisk virksomhed i modsætning til hinanden? Det forekommer mig, at i hvert fald på visse områder og ikke mindst dem, partiet lægger mest vægt på, er det virkelig rigtigt, at der ikke er nogensomhelst forbindelse mellem dets politik og det praktiske livs vilkår

og formål. Men partiet tager fejl her. Det er ikke blot et praktisk spørgsmål, det er et praktisk-politisk spørgsmål, ja, vi kan sige et praktisk-partipolitisk spørgsmål, et spørgsmål om magt og indflydelse på lovgivningsarbejdet og i det hele taget på landets udvikling. Det er den, partiet er med til at sikre, det er det, det rækker hånden til, og det har det lov til, men vi har lov til at påpege, hvad dette faktisk betyder, og så må det jo også tage ansvaret derfor. Nu er det resulteret i, at man fra kommunistisk side, næsten hver gang der nedsættes udvalg, foreslår et 16 mands udvalg. Dette forslag har vi stemt imod, ikke fordi vi ønsker noget parti, heller ikke kommunisterne, udelukket, selvom enhver ved, at vi er de mest afgjorte modstandere af hele deres indstilling og politiske opfattelse. Vi ønsker ikke at medvirke til, alene for at holde et parti, som har den tilstrækkelige styrke, talmæssigt set, i rigsdagen, udenfor udvalgene, at fastsætte et bestemt antal medlemmer ved udvalgsnedsættelser, men vi stemte i fjor for et 15 mands udvalg, og vi stemmer i år for et 15 mands udvalg, fordi det er vor opfattelse, at der ikke er nogen virkelig saglig begrundelse for at fravige dette tal. Det gør vi i modsætning til socialdemokraterne og de radikale, der i fjor stemte for et 17 mands udvalg for at få kommunisterne med, for da skulle de hjælpe dem til at bevare ledelsen i udvalgene. De stemmer i år for et 15 mands udvalg, for nu har de ikke brug for denne hjælp, fordi retsforbundet er trådt til. Det vil da sige, at disse to partier stemmer for større udvalg, for at de kan modtage kommunisternes hjælp, når de har brug for den, og når de ikke har brug for den, giver de dem løbepas — og det er tilfældet nu, for nu er retsforbundet trådt til som erstatning i hvert fald i denne forbindelse, for kommunisterne.

Regeringen har jo ført en restriktionspolitik, en fortsættelse af den, vi havde under krigen og besættelsen og under den afviklingsperiode, som også vi havde den ære, man kan også sige det arbejde at lede. Man angreb os dengang meget skarpt for visse restriktioner — jeg nævner benzinordningen, kødordningen, ideen om, at varen skal følge mærkerne. Det var ikke noget, man tilfældigvis kom ind på; det var det store agitationsnummer både i den socialdemokratiske presse, på møder og i rigsdagen, at her havde venstre gennemført og opretholdt et restriktionssystem og former, som var under al kritik, og hvad ser vi nu?